

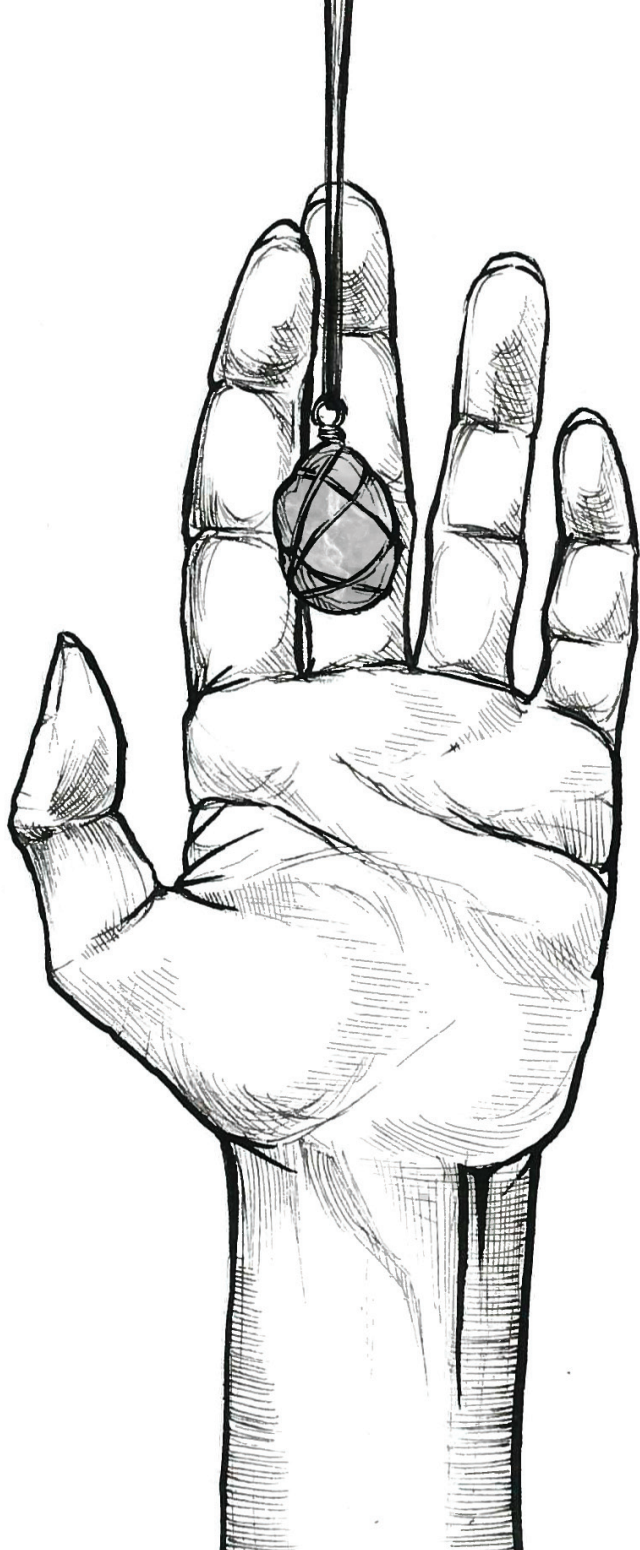

ČARODĚJKY MALOSTRANSKÉ

Petra Kubašková

ilustrovala Striga

ČARODĚJKY
MALOSTRANSKÉ

ČARODĚJKY MALOSTRANSKÉ

Petra Kubašková

ilustrace Striga

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2019

Illustrations © Zuzana Čatajová, 2019

Cover Art © David Michálek, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

Všechny osoby jiné než nadpřirozené, včetně jejich jmen, jsou smyšlené. Naopak osoby nadpřirozené všechny do jedné existují – minimálně v této knize.

ISBN 978-80-7557-158-8 (print)

ISBN 978-80-7557-685-9 (ePub)

ISBN 978-80-7557-686-6 (mobi)

ISBN 978-80-7557-687-3 (pdf)

*Tuto knihu věnuji dvěma Radkám.
Jednou je moje sestra a ta druhá zná heslo do jeskyně a ví,
že heslo obsahuje slovo „hlaveň“.*

1. kapitola

Konečně pátek. I když... Od školy jsem měla sice pokoj, ale jinak na mě čekala ještě spousta povinností. Prošla jsem obchůdkem, pozdravila tetu Celestýnu stojící za pultem, minula jsem malované hrnečky, konvičky, loutky a několik okounějících zákazníků a pokračovala nahoru po schodech až do našeho bytu.

Jen co jsem otevřela dveře, už tu byla Falzeta a začala se mi motat kolem nohou, vrnět a lísat se, takže jsem jen tak tak skopla z nohou baleríny.

„Počkej, trdlo.“ Sehnula jsem se k ní a podrbala ji za ušima.

Vrrrr, vrrrr, vrrrr, černé tělíčko se ode mě odmítalo odlepit, a tak jsem ji vzala do náruče a odnesla do pokoje. Když jsem

se zbavila batohu a kočka skočila na mou postel, koukla jsem na stěnu vpravo, kde visel zlatohnědý čarodějnický ciferník. Výborně. Hvězdy a planety ukazovaly, že je nejlepší doba, abych se pustila do úkolu, který mi máma uložila.

Řekla jsem si ale, že než začnu, udělám si trošičku pohodlí.

Plácla jsem sebou na postel, pod nohy si vložila dva sametové polštáře a Falzeta mi okamžitě skočila na břicho.

„Tak jakpak ses dneska měla?“ Pohládila jsem ji po jiskřivé srsti.

Vrrrr, vrrr.

„Jo,“ pokývala jsem hlavou na polštáři, „tak to jsme měly dneska podobně. Tohle přesně jsem zkoušela na matikářku. A hádej co? Nezabralo to!“

Vtom jsem zvedla hlavu, protože vrzly dveře a v nich se objevila přívětivá tvář orámovaná dlouhými černými vlasy.

„Labiatae?“ řekla matka místo pozdravu.

„Maaamiii, už zase?“ zahučela jsem a unaveně nechala hlavu klesnout zpátky do polštáře.

„Takže?“ naklonila neústupně hlavu na stranu a čekala.

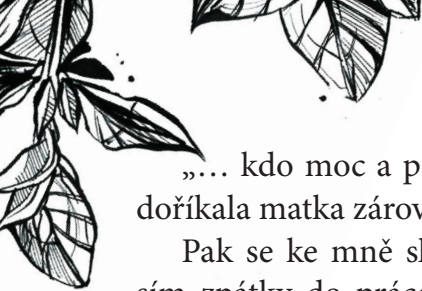
Vzdychla jsem a s očima zvrácenýma ke stropu odříkala: „Bazalka, levandule, šanta kočičí, yzop, dobromysl, rozmarýn...“

„Stačí,“ usmála se matka spokojeně.

„To mě budeš zkoušet donekonečna? Právě jsem se přivlekla ze školy,“ postěžovala jsem si.

„Nesmíš vyjít ze cviku,“ zamrkala na mě. „Osmá runa?“

„Wunjo. Radost má, kdo málo trablů zná, komu bolest a soužení se vyhýbá...“

„... kdo moc a požehnání má a dobrý domov obývá,“ doříkala matka zároveň se mnou.

Pak se ke mně sklonila a políbila mě do vlasů. „Musím zpátky do práce, odskočila jsem si jen pro svačinu. A Ginevro,“ zvedla se a přísně na mne pohlédla, „myslíš na to, co máš uloženo?“

„Myslím. Večer to bude hotové, uvidíš. Tak se měj, mami.“

Zamrkala na mě, vyšla z pokoje a tichounce za sebou zavřela dveře. Byla dnes usměvavá a veselá, což se často nevidí. Většinou je vážná, ale vždycky milá a přívětivá. A taky vyrovnaná; její čarodějná aura má silně modrý nádech. Moje tmavomodrá čarodějka. Já jí říkám, že je pořád tak trochu smutná, a ona to popírá. Ovšem dny, kdy se jí kolem očí udělají radostné vějířky, bych mohla za jediný měsíc spočítat na prstech jedné ruky.

„No nic, Falzi, leháro skončilo.“ Trochu jsem strčila do velebného kočičího zadku, který okamžitě pochopil a seskočil.

Takže do práce. Dobromysl. Přesadit, opatrně, neporušit kořínky a pak i s novým truhlíkem přenést ven na terasu, hezky na sluníčko a do sucha. Dobromysl – neboli oregano – nám v létě, až ji sklídíme, odežene z domu všechno to, co bychom si tam nepřály.

Jakmile jsem vzala do ruky malou zahradnickou lžici, ucítila jsem známý průvan. Po chvíli chlad zesílil a z krbu vylétělo mlhavé stvoření s šedivou průsvitnou hlavou, kolem níž lítaly duhové šlahouny jako neposlušné papírové konfety.

„Ahoj, Melu,“ řekla jsem a opatrně zaryla lopatku do hlíny.

„Húúúú,“ zafičela mi kolem hlavy a maličko mi pochuchala vlasy. „Dneska je pátek, pátek, páááááátek,“ zakvílela a prohnala se mi po pokoji.

„Hele, Melu, dneska žádnéj binec, jasný? A nefoukej mi na kytku. Nemá ráda průvan.“

Pravda, byl pátek, a to mají tyhle praštěné kvílivé bytosti svůj den.

Meluzína se mi začala kroutit za zády. „Můžu tě ofouknout tady dole v kříži?“ zeptala se tím svým vyšeptaným hlasem.

„Ne,“ zavrhlá jsem rázně a rychle si utáhla mikinu těsněji kolem pasu.

„Tak vlasy?“

„Vlasy můžeš. Ale jen trochu a pak už dáš pokoj.“

„Ale dneska nemáš žádné svíííčky,“ skučela tiše a čechrala mi vlasy kolem uší, „a ta tvoje kytička to chvíli vydrží, takže můžu fouuuukat.“

„Jestli chceš, můžeš mi sfouknout prach tamhle z tý poličky. A vem to i mezi knihama, ať je nemusím sundávat.“

Až příliš pozdě mi došlo, že jsem jí ještě měla říct, aby ten prach sfoukla hlavně rovnou na zem, abych to pak mohla vyluxovat. Než jsem stihla otevřít pusu, už jsem kýchala, jak se kolem začal vířit prach nejen z poličky, ale odevšad, kde ho meluzína našla.

„Melu! Tak zatraceně přestaň!“

„Huííííí, je pátek!“ zaúpěla zase.

Ale to už jsem pustila lopatku, zvedla ruce a zaječela: „Okamžitě toho nech, nebo víš, co udělám s krbem!“ Vítr rázem ustal a meluzína zůstala viset přímo před mým

obličejem a kulila na mě oči, div jí nevylezly z mlhavých důlků. „To nemůůůůžeš,“ řekla a jemně přitom vlnila barevnými větrnými stužkami, které jí teď splývaly kolem hlavy dolů. „Je to proti Kodexu.“

„Kodex nekodex,“ opáčila jsem a znovu vzala do ruky lopatku, „myslím, že tety s mámou by mi za to akorát poděkovaly.“

Melu zkrabatila obličej lítostí, dotčeně zalétla do krbu a dál tahem pokračovala směrem do komína, kde urputně a tklivě naříkala. Nechala jsem ji chvíli vyřádit. Tohle hysterčení je její nejoblíbenější činnost.

Jasně, že by mi máma nepoděkovala, kdybych ucpala krb. Meluzína prolétává tímhle domem mnohem déle, než já chodím po světě. V našem bytě jsou krby dva, z nichž u jednoho mi máma zřídila dětský pokojíček, aby si se mnou meluzína mohla hrát, když jsem byla ještě malá. Ten druhý je v obýváku. Logicky máme tudíž dva komíny a patříme k oblíbeným domům naší Melu. A my aspoň nikdy nemusíme čistit komín.

„Dobrý, neucpu krb, ale přijdeš zase až příští pátek, ano?“ prohodila jsem tak nahlas, aby to slyšela, a dál jsem se věnovala své bylině. Zvířený prach mezitím usedl a kvílení v komíně ztichlo. Mlžná hlava s povlávajícími barevnými pásy vykoukla z krbu. „Zase příště?“

„Do komína kdy chceš, to je jasné. Ale do mého pokoje dneska už ne, prosím. Mám dneska hodně práce.“

„Jak myslííííí,“ zaúpěla, ještě načechrala srst mé kočky, která se celá naježila, a pak už Meluzína s nadšeným hvízdáním vyletěla ven.

„Už je klid, Falzi,“ uklidňovala jsem černou šelmičku, která se mezitím schovala pod postel. Z šera na mě blýskaly jen dvě kulaté oči. *Ta jen tak nevyleze*, pomyslela jsem si. Jemně jsem upěchovala hlínu v novém truhlíku a s trochou hekání ho vynesla na verandu.

Sluníčko mě pošimralo na obličej. Byl začátek května, příjemně to hrálo, ale ještě nepálilo.

Ještě jsem rostlinku trochu zalila a vrátila jsem se do pokoje.

„Ach jo,“ ulevila jsem si nahlas, vzala vysavač a začala z koberce – a odkud to šlo – vysávat prach, který mi tam ta větrná potvůrka rozvířila. S meluzínami je legrace. Vlastně jsou to jen hlavy, ale s barvami tak nějak naruby. Běльмо mají tmavé, zorničky bílé a věčně otevřenou pusku jako tmavou díru. Umějí parádně kvílet, hrozně rády se hašteří o komíny a potom většinou ublíženě sedí někde na střeše, fňukají, stěžují si a hrají uražené.

Ale moje meluzína už byla pryč, já měla hotovo, a tak přišel na řadu amulet a domácí ochranné kouzlo. Obojí mělo působit na odhánění zlé moci a mám si prý poradit sama a použít, co chci, a máma to pak po příchodu z práce zhodnotí. Nejlepší se mi k tomu účelu zdál věnec z vrbového proutí, vykouřeného dýmem ze šalvěže a proloženého lístky nějakých dalších ochranných bylinek, ale nejdřív jsem musela vyrobit vykuřovadlo. A to není jen tak.

Ne že bych si nepamatovala, které vzácné ingredience mám použít a v jakém poměru, jen jsem chtěla mít jistotu, jelikož jestli se spletu jen o chloupek, máma mi uloží dvakrát tolik, což teda nepotřebuju. Takže...

Věděla jsem, že to bude zbytečné, ale přesto jsem to zkusila. Vplížila jsem se do obýváku, jako by mě snad někdo mohl vidět, a přistoupila ke skřínce, kde měla máma svůj grimoár. Každá čarodějka má takovouhle vlastní čarodějnickou knihu, objemnou dle toho, kolik kouzel už ovládá. Můj grimoár je samozřejmě zatím o moc tenčí než ten mámin.

Jen co jsem ale ke skřínce vztáhla ruku, *puf*. Vyvalil se proti mně malý obláček kouře.

No tak dobře, kouzlo proti vniknutí. Půjdu na to tedy jinak.

Sešla jsem zpátky po točitých schodech dolů do obchůdku. Teta Celestýna seděla za pultíkem, a jelikož byl krámek momentálně prázdný, štrikovala červenobíle pruhované ponožky.

„Tak jak to dneska jde, teti?“ zeptala jsem se a přisedla jsem k ní na malé bílé štokrle, krčící se vedle její bytelné čalouněné židle.

„Ále,“ mávla rukou teta a posunula si malíčkem brejle na nose, aniž pustila jehlice. „Dneska odpoledne jenom dva přívěsky na klíče s Hradem, jeden hrnek s kočkou... Japonci a jeden našinec. Ale vždyť víš, den ještě nekončí. Zato tudy ale prošla tvoje máma.“

„Jo,“ zahučela jsem. „O tom vím.“

„Úkoly?“ zamrkala teta spiklenecky.

„Hm, takže tušíš, proč jdu.“ Naklonila jsem se k ní a pošeptala jí do ucha: „Teto, potřebovala bych trochu poradit, ale k máminu grimoáru se nedostanu.“

„Takže chceš mou knížečku?“ hádala.

„Ano. Můžu?“

Vtom se ve dveřích, vedoucích dál do domu, objevila teta Regina. „Á, Ginevra už je doma. Jak to dneska šlo?“

Mávla jsem rukou. „Ahoj, ani se neptej. Matika asi nebude moje parketa.“

Regina se zasmála, až jí ve smaragdových očích zajiskřilo. „Jdu k řece,“ oznámila.

Když její střapatá, ohnivě rudá hlava zmizela na ulici, Celestýna se obrátila zpátky ke mně. „Kde jsme to přestaly?“

„Kniha.“

„Á!“ Spiklenecky zamrkala. „Můžeš. Neřeknu to na tebe. Najdeš ji u mě v kamrlíku pod tím kostkovaným ubrusem. Ale vrať ji potom zpátky na místo,“ řekla a kývla bradou pod pult, kde ležely klíče od jejího bytu.

„Máš moje čestný slovo čarodějnický, teto!“ Objala jsem ji.

„Počkej, počkej, shodíš mi to z jehlic!“

Ale to už jsem letěla nahoru po schodech. Celestýnin byt byl v podkroví, malinkatý a s komůrkou, z níž vedlo titěrné okénko do světlíku, v podstatě do větrací šachty. Zbožňuju světlíky, jako malá jsem si do té komůrky chodívala hrát. Teta v tom světlíku odjakživa chová netopýry, ale ti v tuto dobu nejspíš spali jako zařezaní.

Vyštrachala jsem se po schodech, vedoucích skoro až pod střechu, zarachotila starým mohutným klíčem v zámku a prošla chodbičkou k tetinu kamrlíku. Odemkla jsem. Ovanula mě vůně hřebíčku, majoránky a dalších bylinek. Nahoře bylo malé okénko, kterým jsem vykoukla. „Ahoj,“ zašeptala jsem do šachty. Jeden netopýr ospale pootevřel

oko. Dneska asi neměl náladu, takže si jen trochu protáhl křídla, pak je zase složil a pokračoval ve spánku.

Sáhla jsem do třetí police shora, kde byl kostkovaný červenobílozelený ubrus. Odhrnula jsem ho. Pod ním ležel tetin grimoár. Vzala jsem ze stojánku malý svícen s jednou bílou svíčkou a zápalky, zažehla jsem svíčku, položila ji opatrně na podlahu a zavřela dveře komůrky. Z horní police jsem s námahou sundala velikánskou knihu v tmavohnědých semišových deskách a se zlatým ozdobným nápisem *Celestýna* v pravém dolním rohu. Zalistovala jsem a našla kouzla odhánějící od domu zlou moc. Všechno jsem si pečlivě uložila do hlavy, vrátila grimoár na polici, přikryla ubrusem, s netopýry jsem se neloučila, protože spali jako zabití, zamkla jsem za sebou komůrku a rychle seběhla vrátit tetě klíče a pak jsem už pelášila zpátky do našeho bytu.

Nejdřív jsem se pustila do výroby vykuřovadla, protože to bylo nejsložitější. Amulet jsem odložila až na potom.

Když jsem ale byla v nejlepším, zvedl se najednou zase průvan. *Meluzína? Už zase?*

„Co to tu –“ Ale než jsem to vůbec stihla doříct, Melu se mi začala honit kolem hlavy jako šílená, rozfoukala mi bylinky, převrhla lahvičku s olejem a sfoukla kahan. Stihla jsem jen tak tak pochyťat, co šlo, a vykřiknout: „Co to vyvádíš?! Přestaň!“

Ale nepřestala ani náhodou, lítala kolem mě jako větrná smršť, tak jsem nechala věci jejich osudu, dřepla si na bobek a přikryla si hlavu rukama.

„Dům U Zlatého prstenu! Dům U Zlatého prstenu!“ skučela jako orkán.

Se zkřiveným obličejem jsem na ni zamžourala zpod předloktí. „Co? Cože?“

„Dům U Zlatého prstenu!“

„A co je s ním? Spadl snad?“

„Okamžitě tam musíš! Utíkej a počkej tam na Lauru, ale ona si nesmí – *nesmí* – všimnout, žeš ji viděla! Rozumíš? Pospíchej!“

„Melu, tak mi aspoň řekni, co se děje?! Na jakou Lauru mám čekat?“

„Utíkej tam, řekni tetě, že tě volala kamarádka, pospěššššš!“ profoukla mi poslední hláskou uši tak, že jsem si je zase zakryla.

„Až mi řekneš proč!“ odsekla jsem.

Meluzína mi začala cuchat vlasy a najednou byla studená jako led.

„Dobře, dobře, půjdu tam, ale hlavně už, prosím tě, přestaň!“

Nepřestala řídit úplně, ale trochu zpomalila a čekala, až se zvednu a vyrazím.

Vstala jsem a ukázala prstem na spoušť na stole. „Říkám ti, že jestli mi zase chceš ukázat nějakou blbost a jestli mě máma kvůli tomuhle přetrhne, tak do toho krbu nacpu deku. Aspoň na chvíli. Přísahám.“

„Nacpi! Ale musíš hned k domu U Zlatého prstenu!“

„A proč já?“ Vtom mi došlo, co právě řekla. *Ucpat krb?* To jako vážně? Meluzína přistoupila na tohle? Nevěděla jsem, kterou Lauru myslí, jestli jí třeba nějaká příbuzná neobsadila oblíbený komín, ale žádnou meluzínu jménem Laura jsem neznala.

Melu teď zůstala viset nade mnou. „Protože teta je v obchodě, druhá teta je ve škole, třetí teta je u řeky, máma je v lékárně, zbýváš ty.“

„No dobře, dobře.“

Trochu jsem srovnala popadané a rozlítané věci, ale meluzína mě celou dobu zezadu postrkovala svou větrnou silou. Ještě jsem si navlékla na krk runový talisman.

Runy. S úsměvem jsem si vzpomněla, co nám o nich říkali v dějepise. Prý je to rituální písmo, tesané do kamene či ryté do dřeva, které staří Germáni používali k věštění a jímž si zdobili zbraně pro ochranu v boji. Naše dějepisárka by koukala, co dalšího ještě taková runa v rukou čarodějky dokáže! Jenže naše dějepisárka v první řadě vůbec neví, že nějaké čarodějky jsou.

Když jsem se konečně dostala ze dveří a dolů po schodech, teta měla v obchodě nějaké zákazníky, a tak jsem jí jen zamávala a řekla, že si musím pro něco skočit a že budu hned zpátky.

Bylo krásné slunečné odpoledne, takže na Malé Straně všechno žilo a mně bylo jasné, že na Karlově mostě to bude ještě horší. Přemýšlela jsem, jestli to mám vzít zkratkou. Meluzína nejspíš chtěla zase nějakou blbost, obvykle řešila, že se jí do komína nastěhovala poletucha, jako je ona sama.

Jenže já měla naspěch. Takže to budu muset vzít kanalizací. Holt to nepůjde jinak. Našla jsem nejbližší poklop a za moment se vynořila ze dna ulice na opačné straně řeky.

„Mamí, hóka,“ ukazoval chlapeček s vytřeštěnýma očima. „Z kanánu,“ vydechl.

„Cože?“

„Hóka z kanánu, tam, uzeze,“ ukazoval neúnavně ručičkou, až mu upadla zmrzlina.

„Ale jdi ty, co sis zase vyvzpomněl? Holky nelezou z kanálů. Co by lezla z kanálu?“

„Jojo, z kanánu!“

„No vidíš, a teďka ti upadla zmrzka.“

Chlapeček měl rázem z pusy pekáč. „Uéééééé!“

V tu ránu se o mě přestal zajímat a jeho matka začala nejspíš řešit, jestli bude rychlejší sehnat novou zmrzlinu, nebo seškrábat z chodníku tu původní – hlavně aby dítě přestalo vyvádět a lidi se po nich přestali otáčet. Na holku, která vylezla z kanálu, oba zapomněli.

Pro jistotu jsem se za chlapečkem ještě ohlédl. V tomhle věku ještě patřil do skupiny tvorů – spolu s mentálně postiženými, zvířaty a mimosmyslově nadanými jedinci, kterých je jako šafránu –, kterým zatím nikdo nezpracoval mozek tak, aby naše nadpřirozené kousky zkrátka vidět přestali. Nehledě na to, že zrovna transcendentními kouzly musíme šetřit. Oslabují nám totiž auru. Ale jiná nám ji zase posilují, jako třeba když jsem teď vytáhla z kapsy dvacku a nechala ji spadnout tak, aby necinkla. Chlapeček ji jakože náhodou najde a koupí si za ni zmrzku, která mu kvůli mně upadla.

Takhle to u nás chodí. Jsme čarodějky. Chodíme kanály, chodíme řekou, chodíme pod zemí. A já jsem z nás momentálně nejmladší. Je mi čtrnáct a zatím, do osmnácti, budu dospívat přibližně stejně rychle jako lidé. Zato potom... Jakmile dosáhnu dospělosti, budu na světě mnohem, mnohem déle než moje lidské spolužačky.

A ještě jedna věc... My, malostranské čarodějky jsme mezi pražskými čarodějnicemi tak trochu zvláštní, ale o tom později. Každopádně se nedá říci, že by se s námi ostatní pražské čarodějnice přehnaně družily. Sice na nás vyloženě nekoukají přes prsty, ale zrovna moc často nás taky nevyhledávají.

Teď jsem se rozhlédla, a skutečně, žádný další takový jedinec, tedy kromě malého chundelatého psíka na vodítku, si mého nenadálého zjevení nevšiml.

Zamířila jsem rovnou k Týnskému chrámu, ale když jsem dospěla k Týnské uličce, došlo mi, co meluzína říkala. Nesmí mě vidět. No jo – ale kdo? Neznala jsem úplně všechny bytosti ze Starého Města, ale z těch, co mi byly povědomé, se nikdo nejmenoval Laura. Jedna sice strašila u nás na Malé Straně, ale to je bezhlavý duch, který nikdy neopouští svůj klášter. Jenže víc než jméno jsem z Melu nedostala. A vůbec. Měla jsem se jí zeptat, proč neletěla se mnou a o co vlastně jde. Jenže při tom tornádu, které mi způsobila v pokoji, mě to ani nenapadlo.

Nenápadně jsem se rozhlížela a snažila se najít nějakou nadpřirozenou bytost, ale nikde nic. Šourala jsem se pomaličku doprostřed Staroměstského náměstí, kde zrovna probíhalo představení středověké hudby. Kolem se chumlaly davy a já jako mimochodem chvíli postávala, chvíli popocházela, a oči mi stále utíkaly k úzké, zapadlé Týnské uličce, na jejímž konci stál starobylý a půvabný dům U Zlatého prstenu.

Pozvolným krokem jsem se vydala tím směrem, zašla do podloubí, kde jsem nejdřív předstírala, že se dívám do výlohy galerie, ale po chvíli jsem nenápadně popošla blíž

ke vstupu do Týnské uličky. U venkovního posezení tamní kavárny jsem se netrpělivě koukala na hodinky, jako že tam na někoho čekám, a přitom jsem vždycky nenápadně nakoukla za roh.

„Dobré odpoledne,“ ozval se shora a zleva, od druhé strany vchodu do Týnské, dutý, důstojný hlas.

Zvedla jsem oči. Kamenný zvon. Promluvil na mě? Popošla jsem až tam, kam shlížel shora ze starého gotického zdiva, a chytila jsem se runového amuletu, aby si mě okolní lidi nevšíмали. Na lidi amulet působí, na bytosti ne. Před jejich zrakem mě tak jednoduché kouzlo neukryje.

Musela jsem odpovědět na pozdrav. Obzvláště v případě tohohle váženého starého pána by bylo nezdvořilé neodpovědět. „Dobré odpoledne.“

„Někoho tu čekáš,“ řekl zvon.

„Mám... vyhlížet nějakou... Lauru. Neznáte ji, když jste místní?“

„Lauru? Je mi líto. Tady žádná Laura nepřebývá. Jakpak se daří tetě?“

„Ach, myslíte tetu Celestýnu? Výborně, děkuji. Mohu ji pozdravovat?“

„Nechť se za mnou přijde podívat. Rád ji uvidím.“

„Určitě vyřídím.“

„Ať se brzy dočkáš.“

„Děkuji, na shledanou.“

Zvon oněměl.

Orloj nejspíš začal odbíjet celou, protože dav před ním nápadně ožil. Když jsem se ohlédla, zahlédla jsem nalevo známou postavu, jak právě vyšla ze zdi jednoho z domů.

Cože? Tak *tahle* Laura? Kde se tu bere?

Zatajila jsem dech a rychle se zamotala do hlavního davu na náměstí. Naštěstí tu jako obvykle byly mraky lidí, a tak jsem se schovávala, co to šlo, a nenápadně vykukovala. Byla to krásná Laura bez hlavy, strašidlo z Karmelitské ulice. Co tady dělá? Sem přece nikdy nechodí, vždycky kráčí smutně Karmelitskou ulicí sem tam a ovívá se vějířem. Nikdy jsem ji neviděla dělat nic jiného.

Bledý stín s vějířem v ruce se ploužil, zašel za budovu galerie a zmizel mi na chvíli z očí. Snažila jsem se co nenápadněji proplést na kraj davu, tak abych pořád viděla do Týnské uličky. Viděla jsem uzoučký průchod vedoucí podél kostela Panny Marie pod Týnem. Laura se vynořila v polovině uličky a pomalu se vznášela dál – až k domu U Zlatého prstenu.

Popošla jsem ještě víc. Laura prošla skrz zavřené dveře domu. Co to? Rozhlédla jsem se kolem a chvíli čekala.

Jenže Melu za mnou nepřiletěla. A Laura už taky ven nevyšla.

Potloukala jsem se tam snad ještě půl hodiny, než jsem usoudila, že je čas vrátit se domů, protože tady už jsem nebyla nic platná. Co to po mně ta naše potřeštěná meluzína chtěla?

Vrátila jsem se stejnou cestou, kanálem jsem se pomocí transcendentního kouzla přenesla zpět do naší ulice, a když jsem procházela obchůdkem, teta na mě kývla hlavou. „To už jsi zpátky? Tak rychle?“

„Ehm,“ odkašlala jsem. Teta jen zakoulela očima. No dobře, já vím, že mám šetřit transcendentními kou-

zly. Vysvětlím jí to později, teď jsem hlavně potřebovala dodělat, co mi uložila máma, jinak bude zase dusno.

V pokoji jsem poklidila binec a hned jsem se dala do práce. Máma přišla asi za hodinku. Zavolala na mě od dveří. Uslyšela jsem, jak se zouvá a dle očekávání kráčí rovnou do obývacího pokoje.

Jenže její kroky se na parketách zastavily. Pak vrzla dvířka skřínky. Znehybněla jsem. Předtím jsem se nepokoušela překonat její ochranné kouzlo, takže by všechno mělo být v naprostém...

„Ginevro?“ ozvalo se z obývacího pokoje.

Z jejího tónu mi zatrnulo. Něco je špatně.

„Ano?“

„Ty ses snažila vzít můj grimoár?“

A sakra. „No... mami...“ volala jsem rozpačitě a pustila jehlu a pytlíček s bylinkami.

To už se ale rozletěly dveře mého pokoje. „Tak ano, nebo ne?“

„No... já jsem –“

Chytla mě za ruku a táhla do obývacího pokoje. Její grimoár ležel na stolku. Vyplašeně jsem se na ni podívala. „Já tu skříňku neotvírala, přísahám!“

„Ale byla jsi tu!“

„Byla, jo, tak mi to odpusť, ale blafnul na mě kouř – a to bylo všechno, vůbec jsem se těch dvířek nedotkla!“

Matka si začala kousat spodní ret.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se nesměle.

„Dojdi pro Celestýnu.“

Bylo po páté, teta už taky pomalu zavírala krámkou,

a tak jsem pro ni doběhla. Za chvíli už jsme se všechny tři skláněly nad matčiným grimoárem a matka řekla vážně: „Někdo na to sahal.“

Celestýna si posunula brýle na nose tak, aby jí nespadly, jak se ohýbala nad knihou. „Otevři to,“ řekla matce.

Matka otevřela černé kožené desky, přejela prsty po okrajích stránek, jako by zběžně listovala, a někde uprostřed se její ruka zastavila. Vsunula prsty dovnitř a otevřela knihu.

V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal.

Z grimoáru někdo vymazal celou dvoustránku, vypadala, jako by tam nikdy nebylo ani písmenko.

Matka ke mně zlověstně zvedla oči. „Byla jsi dnes celé odpoledne doma, Ginevro?“

2. kapitola

 bytek pátečního dne proběhl v dost pohnuté náladě. . Náš dům byl chráněn kouzly. Rozumějte: běžnými kouzly, jako když si lidé dají na dveře do bytu bezpečnostní zámek. Jenže do našeho útulného domova někdo nepozorovaně vnikl, takže to, co v něm nyní vypuklo, bylo stejné, jako když si lidé dají na dveře kromě zámku ještě řetěz, závoru, alarm a pro jistotu ještě ke vchodu posadí pořádně agresivní dogu.

A co hůř. Máma s tetou sáhly k ochraně nejtěžšího kalibru, a sice k vykuřovadlu z ločidla. Ne nadarmo se ločidlu říká čertovo lejno. Zkuste si vykourit byt touhle bylinou a budete mít pocit, že vás navštívil čert a někde uprostřed místnosti nestihl doběhnout na toaletu.

Máma lítala po domě a rozhazovala látkové sáčky s bylinkami, teta Celestýna se ji snažila dohnat s vykuřovadlem, ale zvládala to jen tak tak, protože přece jen už měla svá léta – pamatovala ještě císaře France Josefa jako „fešného mladíka“, což jí samozřejmě nikdy nerozmlouvám, tenkrát prostě frčely licousy.

Kolem dveří se taky kladly kameny spolu s ochrannými kouzly, podél prahů se sypal prášek z hadí kůže a kolem krbu se cákala tinktura z blínu.

Mým úkolem bylo sedět v kuchyni a hlídat kotlík s lektvarem z kořínků a ze zvířecích drápků. A jak jsem tam tak seděla a občas zamíchala v kotlíku na plotně, najednou mě něco napadlo.

Ano, zakázala jsem sice meluzíně dneska sem létat, a ona to už jednou porušila, navíc mě vytáhla z domu, ale co když...

Ještě jednou jsem promíchala čpící odvar a poodešla do svého pokoje. Nakoukla jsem krbem do komína.

„Melu?“ zavolala jsem tiše.

Nic.

Šla jsem do obývacího, nakoukla do tmavého krbu a... Těsně tam, kam jsem dohlédla, skoro už v komíně, visely nehybné pestrobarevné pásy. „Melu?“

Mlžné duhové proužky se ani nepohnuly.

„Já se nezlobím. Naopak. Potřebovala bych, abys vylezla z komína a řekla nám...“

To ticho a klid byly neoblomné.

Fajn. Asi si myslí, že ji nevidím, a čeká, až odejdu. „Opravdu – opravdu – mi nevadí, že jsi sem zase přiletěla.“

Ach jo. Bylo mi jasné, že s ní nehnu.

Šla jsem si sednout do kuchyně, tu a tam zakvedlala měchačkou a bradu jsem opírala o dlaň. Tohleto čekání, než se něco dovaří, mě vždycky ubíjí.

Z komína se neozvalo ani jediné tichounké zasvištění – to znamenalo, že se moje větrná kamarádka nepohnula. „Melu,“ zahučela jsem po chvíli. „Tak už toho nech.“

Vstala jsem ze židle a šla zpátky ke krbu. Nakoukla jsem dovnitř. Pořád tam byla.

„O co ti jde? Jsi zvědavá? Chceš špehovat? Tak klidně slétni dolů, já ti řeknu, co se stalo.“ Odmlčela jsem se. „Tak jak myslíš. Sice jsem nepochopila, proč jsi mě poslala k tomu domu, ale možná bys mi chtěla konečně říct, co jsi s tou Laurou –“

Najednou mi došlo, že se ty pásky nehýbou vůbec, a to ani když se k nim přiblížím a udělám průvan. Tak jemná substance by se přece měla alespoň zatřepotat.

Zkusila jsem do ní fouknout. Duhové šlahouny se ale nepohnuly ani o milimetr.

Opatrně jsem natáhla ruku a sáhla na barevné pásky. Ty však byly pod mým dotekem tuhé jako tvrzený plast. Co to?

Pomaličku jsem za ně zatáhla – a leknutím jsem vyjekla a odskočila od krbu.

„Mamííí!“ zapištěla jsem. „Pojď sem honem!“

Ale to už jsem slyšela syčení. Lektvar začal na plotně přetékat.

Bezradně jsem se tam podívala a bylo mi jasné, že musím okamžitě běžet, i když jsem měla nohy jako z olova.

Matka vtrhla do obýváku, uviděla mě u plotny a spustila: „Copak jsem ti neříkala, že se od toho nesmí odcházet?“

„Mami! V krbu!“ volala jsem a zoufale ukazovala jednou rukou.

Matka vykulila oči. „U Valpurgy! Co to má...“ Přiskočila ke krbu, kde visela ve vzduchu úplně ztuhlá meluzína, oči měla hrozivě vytřeštěné a ústa dokořán jako při zděšeném výkřiku.

Matka koukala střídavě na mě, na meluzínu, na mě.

„Ty její cancoury čouhaly v krbu, tak jsem ji stáhla dolů a –“

Matka nevycházela z úžasu. „Tohle jsem ještě neviděla,“ řekla skoro bez dechu.

Vtom přišla i teta Celestýna a chytila se za ústa. „U Valpuržiny bradavice!“ Hned se začala belhat k mámině křišťálové kouli. „Ty zůstaň u toho kotlíku, holčičko.“ Sundala z koule mámin tmavomodrý samet, pohladila ji a upřeně se do ní zadívala.

Teta Celestýna má zálibu ve věštění, stejně jako máma v bylinkách a léčitelství a teta Regina ve vodní a jiné přírodní magii. Moje záliby se teprve tříbí.

Teta se chvíli dívala a řekla: „Klid, děvenky. Tohle zvládneme. Z koule čtu, že si můžete zkrátit cestu podzemím, je to bezpečné.“

„Dobře. Ale radši to vysypu a provoním i tam. Ginevro, až to dovaříš, připravíš putovní kahan.“

Pak stočila oči k nebohé meluzíně. „Ale co uděláme s ní?“

„No co,“ zatřepala teta hlavou. „Zašoupni ji zpátky,“ řekla, „ať je aspoň schovaná. Teď jí nepomůžeme, musíme do města.“

Máma se zatvářila pohoršeně. „Teda, Celestýno. To ji mám podle tebe jen tak zastrčit zpátky?“

„Jo, jo,“ pokyvovala teta hlavou, až jí šedivé natočené lokýnky poskakovaly, „jen ji tam šoupni, chudinku. Vždyť je tam stejně jako doma.“

Matka vzdychla. S útrpným výrazem se přiblížila ke krbu a zasunula meluzínu zpět. Pak popošla ke kouli a dívala se do kouřových obrazů, které se v ní líně kroutily. Potom do mě zapáchla oči. „Dům je teď chráněný. My s Celestýnou půjdeme sehnat jiné meluzíny. Až to dovaříš, odvedu tě ke Kraslavě. Sama tady zatím zůstat nemůžeš. A půjdeme spodem. Potřebuju být rychle zpátky.“

Zakývala jsem hlavou. „Mám si vzít něco s sebou?“

„Není třeba. Pobudeš tam tak dvě hodinky a pak se vrátíš, ale hlavně,“ dala si ruce v bok, „s nikým nebudeš mluvit, půjdeš rovnou domů, jasné?“

„Mami, nejsem malá.“

„To jsem dneska viděla,“ odsekla máma. „I když... vlastně je dobře, žeš tu nebyla. Kdo ví, co to sem vlezlo.“

„A hlavně kudy,“ dodala teta, ale nenápadně na mě zamrkala.

Věděla jsem, co to znamená – skrz její kamrlík to nebylo, protože já za sebou zamkla, ale to se teď ani jedna z nás neopovážila mámě říct. A i kdyby. Ještě tu byly zamčené dveře tetina a taky našeho bytu. Ačkoli ten, kdo to udělal, by se asi těžko dal zastavit obyčejným zámkem. Horší bylo, že překonal běžná obranná kouzla.

„Zatím budeme věřit,“ pokračovala teta Celestýna tiše, „že tě tady naše drahá meluzína nevytáhla ven schválně.“

„I kdyby,“ oponovala matka, „pořád není jasné, jak se sem ten někdo dostal. Cizí čarodějka by o náš grimoár neměla zájem, má přece vlastní. Navíc to, co zmizelo, není žádné kdovíjaké tajemství. A víš přece, kdo tak hrozně prahne po kouzlech.“

„Lidi,“ řekly jsme s tetou Celestýnou současně. Já jsem mluvila dál: „I když – jak by se o nás dozvěděli?“

Máma přikývla. „Navíc – lidi by se nedostali přes zamčené dveře tak, aby zůstaly neporušené.“

Všechny jsme zmlkly. A máma měla obličej ještě smutnější a ustaranější než obvykle.

Máma je krásná. Podle lidských měřítek by jí bylo něco kolem čtyřiceti. Je o maličko vyšší než já, postavu má bezchybně tvarovanou a vlasy dlouhé, černé, hedvábné a oči světle hnědé, oříškové, možná trochu do žluta. Jsme si podobné, jen moje vlasy jsou o dost neposlušnější a oči mám zelenohnědé. Prý budu jednou krasavice, praví teta Celestýna pokaždé, když mě zastihne, jak se prohlížím v zrcadle. „Jednou, teto?“ poškádlím ji vždycky. „Chceš snad říct, že teď krasavice nejsem?“ A teta se pokaždé potutelně uchechtne a řekne: „Teď jsi poupě. Poupata jsou roztomilá, ale pamatuj, že i lidi si často kupují napůl rozvitá poupata, aby jim ta přenádherná růže rozkvétala před očima. To tě teprve čeká.“

Občas si smutně říkám, komu se asi tak budu rozvíjet před očima. Žijeme totiž bez mužů.

Jasně, pak ze mě bude pár desítek let dokonale rozvitá růže, než začnu pomalu vadnout. Ovšem teta má řešení

i pro tohle. Prý je od určité doby dobré přestat se přirovnávat k růži a začít své kvality hodnotit jako u vína. Čím starší ročník, tím lepší...

Když to slyší matka, vždycky dodá, že se nemám přirovnávat k vínu, ale k balzamikovému octu, který prý také získává časem na hodnotě. Máma je totiž zapřísáhlá abstinentka. Ne že by po večerech pila ocet, ale dostat do ní sklenici vína je nadlidský výkon. Každopádně ona sama ještě hodně dlouho bude spadat do kategorie „dokonale rozvítá růže“.

Dovařila jsem směs, s tetou Celestýnou jsme ji scedily, rozlily do koflíčků a rozmístily po celém domě a pak už jsem vzala ze spíže putovní kahánek a připojila se k mámě, která zatím připravila zásoby bylin na cestu. Ověsila mi krk amulety a nacpala mi jimi i kapsy a potom jsme společně sešly do sklepa, sestoupily kolem suterénního bytu tety Reginy až úplně dolů, já držela kahánek, ve kterém se páčil olej z kopru – jelikož kopr není dobrý jen do nakládáných okurek –, a máma rozhazovala sušené bylinky a písek ze dna řeky, posílený o světlo měsíce.

„Ještě že jsme měly zásoby. Musíme poděkovat Regině,“ mumlala cestou.

Prošly jsme dveřmi, krytými maskovacím kouzlem, takže běžným smrtelníkům a některým jednodušším bytostem se jevily jako kamenná zeď, a pokračovaly jsme dál podzemní chodbou vedoucí do prostor pod mojí školou. Máma se celou dobu rozhlížela kolem, jako by tu na nás něco cíhalo.

„Ty myslíš, že by se tu mohl schovávat ten, kdo k nám vnikl?“ řekla jsem a můj hlas se dutě odrazil od kluzkých

kamenných podzemních stěn. Kahánek nám žlutě svítil na cestu.

„Spíš bude už dávno někde v trapu, ale jistota je jistota,“ odvětila matka. Šustilo to, jak pouštěla na zem bylinky a každou špetku napřed promnula mezi prsty.

Výhodou téhle chodby bylo, že vedla od našeho domu v Nerudově ulici rovnou čarou až za tetou Kraslavou.

Lidé o těchhle chodbách nevědí, a to ani jeskyňáři, protože jsou ošetřené odpuzovacím kouzlem. Není jich moc, ale nám a bytostem to stačí. Fungují jako taková podzemní, i když chudá síť ulic a není tady takový ruch jako nad zemí.

Postupovaly jsme dál chodbou a blížily se k podzemnímu příbytku tety Kraslavy. Máma vytáhla zrcátko, dýchlá na ně a na zamlžený povrch prstem nakreslila trojúhelník. „Jsme tu,“ řekla do něj.

V temné kamenné stěně se objevily dveře. Po chvíli čekání se dveře otevřely a za nimi se ve tmě objevila rozčuchaná postava.

„Tfuj, holka. Nesviť mi tím do vočí.“

„Promiň, teto. Ahoj,“ řekla jsem a zakryla kahánek dlaní tak, abych se nepopálila.

„No, to už je lepší,“ pochvalovala si teta.

Vešly jsme dovnitř. Nasála jsem vůni vanilkového doutníku a zachichotala se. Máma zřejmě nasála také, protože řekla: „Kraslavo, už zase? Že tys kouřila i nahoře?“

„Ále.“

Stoupaly jsme po schodech tak droboučkých, že se mi na ně sotva vešla chodidla. Kraslava tvrdí, že je do kamene tesal gnóm.

„Víš, že nahoře kouřit nesmíš,“ zdůraznila máma. „Porušuješ školní předpisy.“

„Nahoře“ znamenalo v dílně školnice. Tou je totiž moje prateta, mámina teta Kraslava. Ředitel našeho gymnázia ji vždycky plácá po rameni, že prý „naše Kraslava je ten nejšikovnější mužský v téhle škole“. Teta je na to pyšná. Umí spravit zámek, zasklít dveře, ale jinak je to samozřejmě ženská. Jen je zkrátka manuálně zručná.

„Dyť já mám důkladně ucpaný dveře. K těm lidským mláďatům se žádnéj čmoud nedostane,“ bránila se teta.

„O to nejde. Jde o to, že – ua!“ zařvala máma. „Na něco jsem šlápla!“

Rychle jsem jí posvítla kahánkem pod nohy.

Kraslava se sehnula. „No vidíš, popelník, tak promiň, vodložila sem si ho tadydle, jak sem vám šla votevřít.“

Máma jen vzdychla a sklopila k tetě vyčítavý pohled. „Ty s tím nikdy nepřestaneš, že ne?“

Teta vrazila jednu ruku v bok. „Víš, jak to říkaj lidi, né? Na něco umřít musím.“ A z plna hrdla se rozchechtala.

Máma jen zakroutila hlavou.

Kraslava odemkla dveře do sklepního bytu. Přezuly jsme se do pantoflí a došly do tetina obývacíku. Kraslava vzala skleněnou baňku, řekla z legrace „simsala bim“, všechn kouř z místnosti se vměstnal do baňky a tu teta už jen zašpuntovala korkovou zátkou.

„Hrc, a je po smradu! Můžete volně dejchat, holky,“ zachechtala se a ztěžka dopadla do křesla. „Račte se posadit, kde najdete místo. Tak kerejpa vykuk vám vymazal ty písmenka, jak mi Celestýna říkala před chvílí do zrcátka, co?“

„To kdybychom věděly. Meluzína vylákala Ginevru ven.“ A pak jí máma začala líčit všechno popořádku a teta zamyšleně pokyvovala hlavou, a když byla máma skoro u konce, teta najednou nasadila bojovný výraz, prudce vstala z křesla a hlasitě dupla nohou. „Jedeš, mrcho jedna! Nikdo tě sem nezval!“

Obě jsme se s mámou lekly a v údivu se na sebe podívaly, ale teta ihned objasňovala.

„Šotek, potvorák jeden! Vlez mi sem, ani nevím jak. A nemůžu se ho zbavit. A Lojzík kvůli němu truceje.“

Zahihňala jsem se. „Pošli šotka ke mně do pokoje, tam se ani nepozná, jestli něco přeházel,“ ale hned jsem zase zvažněla, protože máma po mně výchovně sykla. Já vím. V mém pokoji vládne chaos i bez šotka.

„Žóva, to neříkej ani ve srandě, holka. Ale musím se tý bestie zbavit, nebo domluvit Lojzíčkoví, aby mu to vždycky zase uklidil zpátky, aby to tu potvoru časem vomrzelo, přehazovat mi věci.“

Nebo by teta mohla důsledně uklízet přeházené věci sama, pomyslela jsem si, jenže na to tetu neužije. Nezbyvalo tedy než doufat, že Lojzíček nakonec nějak skousne přítomnost nevíтанého návštěvníka.

Teta žuchla zpátky do křesla a promnula si dlaněmi kolena.

Tady na Malé Straně jsem měla jednu pratetu – Kraslavu a pak tetu Reginu, máminu starší sestru. Pochopitelně jsem „teto“ říkala oběma, abych si nezlámala jazyk. Pak tu byla ještě Celestýna, což byla ve skutečnosti moje prababička, i když jsem ji taky oslovovala „teto“. Důvod byl prostý. Moje pravá babička, matka Reginy a mojí mámy, se od nás od-

klonila a odešla. Tohle je hodně smutné téma, o kterém se nemluví, a já ji ani nikdy neviděla. Slovo „babička“ je u nás tabu.

Teta Kraslava s mámou pak ještě chvíli debatovaly a já jim na chvíli skočila do řeči a dovolila se, jestli můžu jít do ložnice za Lojzíčkem. Nebylo pochyb o tom, že truceje tam.

A taky že ano. Domovníček seděl na polici s knihami, ručičky měl založené křížem, obličejík zkrabatělý, a trucoval.

„Ahoj, Lojzíčku,“ pozdravila jsem ho.

Svraštil drobnou tvářičku ještě víc a vypadalo to, že začne každou chvíli fňukat.

Šla jsem k němu a zatahala ho za malinkou botku s přezkou. Popotáhl.

„Neplač, však ho zase vyženete. Musíte po něm pořád uklízet, on se pak přestěhuje někam jinam,“ chlácholila jsem ho. Domovníček seskočil z poličky – tyhle bytůstky vydrží pád z mnohem větší výšky, než kolik samy měří – a objal ručkama mé lýtko. Pak tichounce odcupital pod postel, kde zřejmě tiše smutnil dál, chuděrka.

Vrátila jsem se do obýváku zrovna ve chvíli, kdy se matka zeptala: „A odkdy tady otravuje ten tvůj šotek?“

„Je to pár dní. Počkej, snad nemyslíš... Ne, na to zapomeň. Ten by něčeho tak složitýho, jako je vymazání dvou stránek z grimoáru, nebyl schopnej. Je to malá, logicky nemyslící potvora. Takže to znamená...“

Matce ztěžkla oční víčka. Ano, znamenalo to, že k nám do bytu muselo proniknout něco daleko horšího, než je